

Bayer Zsolt: Költők – de minek?

2013 november 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ez a „like-dislike” nemzedék óceánja. Ez lett az antikvitás, a reneszánsz, a romantika, a klasszicizmus, a barokk, a romantika tágas, végtelenséget ígér? tereib?l. Ez a mi horizontunk: az ív, amit befut egy máglyára hajított Radnóti kötet.

Gutenberg-galaxisom kicsike, lakatlan szigetén ülök. Van hegycsúcsom is, neve: elitizmus. Kezemben kötetek – kémelek. Körülöttem kilátástalan kékség.

„Kemény a menny. A gally alól

biceg? cinke sírdogál.”

Ez a „like-dislike” nemzedék óceánja. Ez lett az antikvitás, a reneszánsz, a romantika, a klasszicizmus, a barokk, a romantika tágas, végtelenséget ígér? tereib?l. Ez a mi horizontunk: az ív, amit befut egy máglyára hajított Radnóti kötet. Az ív, amit befut az alacsony homlokúak okoskodása, amellyel ebb?l megítélik a világot. És mindig csak a mi világunkat.

A lelkek befelé kunkorodik. De senkit sem érdekel. Hiszen gy?zött a disznófej? Nagyúr.

„Sertés testét, az undokot, én

Simogattam. ? remegett.

„Nézd meg, ki vagyok” (súgtam neki)

S meglékeltem a fejemet,

Agyamba nézett s nevetett.”

Így volt valaha. Ma már nincsen így. Senki sem lékel fejet, mert odabent nincsenek agyak.

„Rabságunk keretét elereszti a lassu tekintet / és csak az ész, csak az ész, az tudja, a drót feszülését.” Ez is csak egykor volt így. Míg volt ész, lélek, öröm, bánat, harag, emberhez méltó gond, és igazi, fertelmes b?n is volt hozzá. Örök, emberrel egyid?s, egylényeg? b?n, amelyet?l meg lehet tisztulni, amelyet le lehet vezekelni. Ma már nincsen ilyen. Nincsen rá szükség, ahogy szögesdrótra sem. Egy egész generáció zárja be magát a gondolattalanság, lelketlenség és pitiáner vétkek börtönébe. A jöv?t nem lehet megállítani? Ó, Istenem! Ha van még feladat, jó mulatság, férfimunka, hát akkor az nem lehet más, mint a jöv?t megállítani. Azt a jöv?t, ami ebb?l a jelenb?l felsejlik.

„Csak ami nincs, annak van bokra,
csak ami lesz, az a virág,
ami van, széthull darabokra.”

Már ez sem igaz, Attila. Ha minden így marad, akkor ami lesz, az legfeljebb dögvirág. Mert téved mindenki, aki azt gondolja, az iszonyat nem változott, nem változik jottányit sem. Az iszonyat is romlik ám.

„a közösség, amely e részeg
ölbecsaló anyatermészet
férfitársaként él, komor //
munkahelyeken káromkodva,
vagy itt töpreng az éj nagy odva
mélyén: a nemzeti nyomor.”

Ez talán állandó. S Tiszazug is állandó:

„Belül is pöttyös állatok,
ütődött, kékes öregek
guggolnak, mordulnak nagyot,
csupán hogy ne merengjenek.”

De ebből az iszonyatból egykor azért Sinka Istvánok jöttek el miközénk. Jött a Fekete bojtár, és az anyja balladát táncolt...

„Egyszer volt szép az anyám tánca,
mikor kendőjét gyepre hányta,
a Korhány vizénél, Pusztapándon,
s bokázó lába pásztortőznél,
öles apám örömére
szállt, mint illat a virágon.

De gyönyörű lábán víg figurát
eredő táncába se vitt,
csak mutatta ringó mozdúlattal
halálba járó sejt.

Mert ugyanaz sírt fel a flótán,
hogy meghaltak azok ima nélkül,
nagy szakállal, akasztófán.”

De ennek is vége. Van helyette a szők horizont, ahol a tőzre vetett Radnóti kötet íve szab határt.

„Régi szelid esték, ti is emlékké nemesedtek!

Költőkkel s fiatal feleségekkel koszorúzott

tündöklő asztal, hova csúszol a múltak iszapján?

hol van az éj, amikor még vígan szürkebarátot

ittak a fürge barátok a szépszemű karcsu pohárból?”

No, hol, barátaim? Pedig a Radnótit tőzre vető nyomorult állatok anyja is felsírt örömeiben, amikor ivadéka világra jött és felsírt, és hitte mindenki: egészséges... Holott halott. Nincsen lelke. Létezésük értelme, mint rút varangyé.

„A rút varangyot véresen

megöltük. //

Ó iszonyú volt.

Vad háború volt.

A délután pokoli-sárga.

Nyakig a vérbe és a sárba

dolgoztunk, mint a hentések,

s a kövér béka elesett.”

Így kell majd tennünk, hogy ránk ne köszöntsön az iszonyú jövő?? Ha így, hát így. Inkább, mint a félrenézés. Vagy még inkább a fertelmes beletörődés. Vagy kők a mi gyerekeink, nem csak undok varangyok? Vagy mi is felelősek vagyunk azért a létezésért, amelyből tettek és megtisztulásnak tetszik Radnóti Miklós máglyára vetése? Kőket is jobbá kell szeretnünk – vagy szeresse kőket jobbá az Isten, de minél hamarabb?

Rávetették Radnótit a máglyára. Aztán hazamentek.

„Most itt vagyunk. A tiszta kishobóban.

Szép harc után. A szájunk mosolyog.

Maró fogunk az undort elharapja,

s gúggel emeljük a fejünk magasra,

mi hóhérok, mi törpe gyilkosok.”

S én nem tudom, hogy akarom-e látni ezeket igazán felnőni.

„Alszik a tábor, látod-e drága, suhognak az álmok,

horkan a felriadó, megfordul a szők helyen és már

újra elalszik s fénylik az arca. Csak én ülök ébren,

féligszított cigarettát érzek a számban a csókokod

íze helyett és nem jön az álom, az enyhétadó, mert

nem tudok én meghalni se, élni se nélküled immár.”

Talán csak az a baj, hogy ezeknek a mi nyomorult állatainknak nem jutott csók elég, s maradt az örök, „féligszített” cigaretta. De ez engem már nem érdekel.

„Nincs alku - én hadd legyek boldog!

Másként akárki meggyaláz

s megjelölnek pirosuló foltok,

elissza nedveim a láz.”

És ezekkel együtt ez nem lesz lehetséges. Miképpen azokkal sem, akik szerint mi mindnyájan elkövet?k vagyunk.

Mert nem vagyunk. Átkozottak.

Bayer Zsolt – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

Ajánló